

אור שלום

מרכז אורני ללימוד פנימיים הגורם והאסירוב
לאורו של האצמ"ר מקומה"א י"ט אהר"ר שלום ספרין לזכרה

דוא"ל - <mailto:info@ohrshalom.net>

http://www.ohrshalom.net - באינטרנט

"נר ה' נשמת אדם" – העלון מוקדש לעילוי נשמות			
מוניה מיכאל בן יוסף	ראובן בן חסן יפת	שמאע מיכאל בן נתן	שאולוב דוד בן איסק
פל שרגא בן ישי	פוליקר גבריאל בן אברהם	ניאזוב יהודה בן דוד	יונס לילי בת צאלח
פורטר שרה בת שמחה	שרלוטה בת אברהם	מסלינקובסקי יורי בן סמיון	טריגר מנדל בן לאונטי
סבג רוזה בת שלום	ניידק פנינה בת יצחק	מאיר לייב סרני בן וולף	חי מתן דייזי בת מנשה
וינשטיין יפה בת יחיאל	וקסלר לאה בת שמחה	חדד מרים בת סעדיה	חורי אלבר בן ציון
הררי שרה בת יהודה	דרחי אריאל בן שלום	דנילוב אריאל בן דניל	ברקו רוזה בת משה

העלון מוקדש לרפואת כל חולי עם ישראל		
י"ט ניסן תשס"ז	שבט חול המועד פסח	שנה שלישית
עלון מספר - 138	הד"ג - חברון - 18:41	מוצ"ש - חברון - 19:40
		העורך - צחור נ.

מאורות הפרשה – ואמרתם זבח פסח הוא לה'
ואמרתם זבח פסח הוא לה' - אמר כ"ק האדמו"ר רבי חיים יעקב זיע"א - ידוע שבכל אות שבעשרת הדברות נרמזת מצוה אחת מתר"ג מצוות, ולפי סדר המצוות שמונה הרמב"ם ז"ל, מרומזים המצוות של הקרבת קרבן הפסח בשם הו"ה ב"ה שאחר תיבת "אנכי", כי יש ד' מצוות בקרבן הפסח, שחיטת הפסח, ואכילת הפסח, וצליית הפסח, ולא תותירו ממנו עד בוקר. כי בתיבת אנכי נרמז באות א' – פריה ורביה, בנו"ן מצות מילה, בכ' גיד הנשה, ביו"ד קידוש החודש, ואחר כך בתיבת ה' הו"ה, נרמז בד' אותיותיו ד' מצוות של קרבן פסח.

וזהו שאמר הפסוק [בראשית כ"ד] "ואברהם זקן בא בימים" שנקרא אברהם לאחר שמל את עצמו ונתנה לו האות ה', ואז וה' ברך את אברהם בכל, בשחיטת קרבן הפסח נאמר "ושחטו אותו כל קהל עדת ישראל" [שם י"ב] ולזה זכה רק לעת זקנתו דוקא, אז ד' ברך אותו במצוה זו.

כי הד' מצות הללו נחקקו בלוחות בשם ה' כנ"ל, וקודם הוכרח להימול את עצמו, וזה מרמז הכתוב "כל עדת ישראל יעשו אותו" דווקא היינו קודם ה"בכל" שבו נרמז קרבן הפסח צריך לעשות את מילה. וזה כוונת המדרש הה"ד "אנכי ה' אלהיך" כי פסח פה – סח ורומז על שני תורות וזה אנכי ה' אלהיך, כי ב"אנכי" נחקקו פריה ורביה ומילה, וה' מרמז על קרבן פסח אשר הוצאתיך מארץ מצרים ומחויב להקריב קרבן פסח, ולכן רק כעת שבא בימים זכה לקרבן פסח.

ובזה מבואר "ואמרתם זבח פסח הוא לה'" דווקא. כי נחקקו ד' מצוותיה בשם הו"ה ב"ה שאחר "אנכי" וזה הקשר של המדרש הזה עם "ואברהם זקן בא בימים" שאז מל את עצמו והותר לו לאכול הפסח. וראיה נפלאה יש בתיבת "בכל" שבה נרמז קרבן הפסח, מיצחק אבינו שדרשו חז"ל [פרקי דר"א] ששני הגדיים אשר הביא יעקב לפניו מטעמים, אחד לפסח ואחד לחגיגה, שהיה אז פסח.

ויצחק השיב לעשו "ואכל מכל" משמע שדיבר על קרבן הפסח, נמצא שאברהם נתברך לאחר המילה "בכל" היינו קרבן פסח. ובזה יובן מה שמבואר בספ"ק כי לכן הפסח אסור לבשל במים "אל תאכלו ממנו נא ובשל מבושל במים" כי מים הוא גורם תאוות הפריה ותאוות אכילה, והפסח הוא לתקן זאת, ולכן הפסח צלי אש דווקא, וזה "והו"ה ברך את אברהם בכל במצות קרבן פסח, כי "כל" הוא מידת יסוד ואחר שמל את עצמו ותקן מידה זו, נשלמו לו כל המצוות ונעשה "בכל".

מאורות היכל הברכה – כי בחוק יד הוציא ה' אתכם מזה
הוציא מלא דמלא יוד ויו, יציאה מלא יצאו אותו דור המדבר של משה, וקבלו התורה שער החמישים.

מאורות הסיפור החסידי – זעקה אילמת על שפת הכינרת
כשעה לפני שקיעת החמה, החלו חסידים ואנשי-מעשה בטבריה העתיקה לצאת לרחובה של עיר. הכול פנו לעבר בית-המדרש של חסידי קרלין - ה'בויאן שיל', שבמעלה הסמטה הצרה. בהגיעם לשם התפללו תפילת מנחה חגיגית, ומיד אחריה הכינו עצמם לתהלוכה המסורתית.

מנהג אבותיהם של אנשי טבריה בידם היה - יום לפני התקדש חג הפסח היו יוצאים לשאיבת מים שלנו, לאפיית מצות המצווה, בערב פסח. מעמד זה סחף עמו גם את פרחי החסידים ותלמידי ה'חדרים' שבטבריה. תפקיד של ממש היה לקטנים אלה, לשאת את הכדים שלתוכם שאבו את המים.

פרשת השבוע – תשס"ז

כשהיה ר' אברהם-ברוך (בעל האכסניה בטבריה) נותן את האות, הייתה כל השיירה יוצאת לדרכה, מפתח בית-המדרש ועד האגף הצפוני של הכינרת, מקום המכונה "בכר בריאני". מטבע הדברים אצו-רצו הילדים בראש השיירה, בעוד המבוגרים צועדים בנחת מאחור. ובתווך, בין הקטנים לגדולים, פסעו ה'כלי-זמרים' - מנדל בלכר וחברו שמעון, נגן הקלרנית.

הדי השיירה והנגינה היו מתפשטים בכל סמטאות העיר ומביאים סקרנים רבים, בהם גם מבני ישמעאל, תושבי טבריה. אלה היו ניצבים בשולי המדרכות המרוצפות ומלווים במבטיהם את השיירה המרקדת בכדי מים עטופים בדי משי ומחרוזות.

ר' אברהם-ברוך העבדקן שם ידו על אוזנו ופצח בניגון המיוחד לעת כזו. ניגון רוטט, המושר בדבקות אחת לשנה, בזמן הצעידה אל שפת הכינרת. היו מערביי הגולן והבשן שהצטרפו אף הם לשאיבת המים. הם היו יורדים לטבריה כדי למרק את סירי הבישול שברשותם, "לכבוד החג היפה של היהודים". בשאיבת המים שלנו, ידעו הכול כי שלמה מלאכת ההכנות לחג.

גם יוסל'ה, בן החמש, היה בין הצועדים. לרגל המאורע הלבשוהו הוריו בגדים נאים. כמו שאר הילדים, גם הוא אחז כד מים ופיזז ורקד בהתלהבות עם חבריו. כשהגיעה השיירה לשפת הכינרת ניצב הילד, אחוז בשרעפיו, והביט בגלי הים השקטים שגלשו אל החוף בנחת.

בעודו עומד ומביט, חמד לו אחד הילדים לצון ודחפו אל תוך המים. יוסל'ה צנח לתוך האגם והחל לפרפר בבעתה. שעה ארוכה לאחר שנמשה מהמים, לא פסק מלבכות. ידיו הקטנות רטטו וגופו נתקף עוויתות. אין לדעת אם מחמת העלבון, הבהלה שנגרמה לו או שמא בשל הצער על הבגדים הנאים שנרטבו. קטעי מילים נפלטו מפיו וגם הזקנים לא הצליחו להרגיעו. בגין התקרית המצערת נפגמה במקצת השמחה.

כשחזרו שואבי המים אל העיר, קנה ר' אברהם-ברוך ליוסל'ה נר צבעוני לבדיקת חמץ, כדי לנסות להרגיע את רוחו. הילד אמנם פסק מבכיו, אך בביתו לא היה יכול להסביר להוריו המודאגים את אשר אירע לו. המילים נעתקו מפיו. בנקוף הימים התברר כי השתיקה אינה זמנית וכי הילד נעשה אילם.

בחול-המועד פנו ההורים אל "סולה מנדל" הישיש, ששם יצא לו בין תושבי טבריה והגליל כמי שיודע לרפא איברים פגועים ולהביא להם מזור. בחדרו הקטן, גדוש הסממנים והתרופות, מעשי ידיו, החל לטפל בילד. דיבר אליו, קרא לתוך אוזנו קריאות מקריאות שונות, אך יוסל'ה נותר בשתיקתו. חלפו שנים רבות. והנה, לפני שנים, הגו בניהם של ותיקי החסידים בטבריה (ובהם מר ישראל שפר, מאחרוני חסידי קרלין בעיר) רעיון - לחדש את מנהג שאיבת המים שלנו' בטקס חגיגי.

באותה שנה חודשה המסורת, אך היה לה צביון שונה מעט. שוב לא הייתה זו אותה חבורה של חסידים לובשי שיראין, כי-אם אנשי-מעשה מן השורה שקיצרו את מסלול הדרך, נמנעו מלעבור ברחובה של עיר, אך עדיין מאיצים בילדיהם העולזים לפזז כשהכדים בידיהם, "כמו בימים ההם". גם ה'כלי-זמר' לא הלכו לפני הצועדים, אבל הניגונים הישנים ההם, על צליליהם הייחודיים, הוסיפו להתנגן בפיות כמה מהאנשים. שנה או שנתיים לאחר חידוש המנהג בטבריה, החלו מצטרפים שוב רבים משומרי האמונים בעיר. בהם היה גם יוסל'ה האילם. הפעם הופיע עם שני ילדיו. לא רבים ידעו את סיפורו האישי של יוסל'ה ואת משמעות השתתפותו בתהלוכה. המעטים שידעו, עקבו מהצד אחר מעשיו.

יוסל'ה מחא כפיים ובכך כמו הצטרף אל המשוררים. תוגה ריחפה על פניו כשהביט אל הים. וכאשר שלח את בניו עם הכד לשאוב מהמים, שוב לא יכול היה להבליג. הוא פרש את שתי זרועותיו אל-על ומפיו התפרצה זעקה חסרת הבעה, חדה ומקוטעת, שהחרידה את הנוכחים. הד זעקתו האילמת של יוסל'ה התפשט על שפת הכינרת. זעקה ללא מענה. (תודתנו לשולח הסיפור, מר חיים פיקרש, שקיבלו מאמו, הגב' נחמה פיקרש ז"ל, בת טבריה, וממר ישראל שפר יבדלחט"א)

השיעור השבועי המקיף כולל יום ארוש בבית גב"ר מקלט בניני 400 בשעה 20:30 הצביזר ארזמן